

Отъ нейната тежина ли, отъ нравствено изтощение ли, тате преви колѣне. До него падна на колѣне и мама:

— Закълни се!...

Безъ да ни подтиква нѣкой, ние се приближихме до тѣхъ, колѣничихме сжщо и замолихме полуразплакани:

— Тате, недей пи! Ние не искаме халва!

— Закълни се! — настояваше мама. Закълни! — И, като прибра тритѣ прѣста отъ дѣсницата на тате, тя ги насочи къмъ челото му, по което се бърчеха нѣколко дебели бръчки, Но щомъ прѣститѣ ги докоснаха, тѣ изчезнаха за мигъ, челото се проясни и тате изговори:

— Въ името на Бога Отца и

Сина и светаго Духа, — закълвамъ се!

Това, което стана следъ туй, нѣма да го забравя никога презъ живота си. Мама го прегърна му цѣлуна ржка. Тя знаеше — пропие ли се тате, всичко е загубено. Зацѣлунахме му ржка и ние.

— Ако ни е писано да мремъ отъ гладъ, нека да умремъ като хора...

— Хора отъ гладъ не умиратъ, а отъ безпжтица, — заключи наставнически мама.

Когато се прибрахме за сънъ, надеждата за утрешния день леко приклопи клепачитѣ ни. Ние заспахме щастливи отъ вѣрата въ родителитѣ си, а тѣ — отъ любовта къмъ своитѣ деца.

Пенчо П. Славейковъ.

Народъ.

И туй било народъ!

На чужди се надѣва —
И спи и се прозѣва!

И туй било народъ!

„Чуй, говори!“ Той мѣнка.
„Мълчи!“ Тогава дрънка.

И туй било народъ!

Петъ вѣка сбира сили.
„За дѣло!“ Той се хили.